

Arrest

nr. 201 447 van 21 maart 2018
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Gloria MWEZE SIFA
Wynantstraat 33
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 18 maart 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende bevel tot teruggedrijving van 13 maart 2018 (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DIMONEKENE-VANNESTE, die loco advocaat G. MWEZE SIFA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 maart 2018 wordt verzoeker tegengehouden bij de grenscontrole in de luchthaven Brussel Nationaal. Er wordt ten aanzien van hem een beslissing tot terughrijving genomen. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“TERUGDRIJVING

Op 13.02.2018 om 22.10 uur, aa, de grensdoorlaatpost BRUNAT, werd door ondegetekenden (...)

De heer:

[...]

Afkomstig uit Istanbul met Turkish Airlines (TK1939), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en)

- *(A) Is niet in het bezit van een geldig reisdocumente/ van geldige reisdocumenten (art; 3, eerste lid 1, 1°/2°)*

Reden van de beslissing:

Het paspoort van betrokkene staat geseind in het SIS. De dienst VVR neemt het paspoort in beslag. Bovendien betreft het een semi-biometrisch paspoort met een geldige Duitse verblijfstitel. Hij heeft geen volledig biometrisch paspoort bij zich.”

2. Over de ontvankelijkheid

In het verzoekschrift wordt vermeld dat het gericht is tegen “*la décision de maintien*”. Artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: de vreemdelingenwet) bepaalt dat een beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

Uit de verdere uiteenzetting in het verzoekschrift blijkt evenwel duidelijk dat verzoeker zich richt tegen de beslissing tot terughrijving van 13 maart 2018. Uit de nota met opmerkingen blijkt ook dat de verwerende partij het verzoekschrift zo heeft begrepen. Hier ter terechtzitting op gewezen, bevestigen de partijen deze zienswijze.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Het uiterst dringende karakter

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. De middelen

3.2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoeker verklaart sedert 2013 in bezit te zijn van een Duitse verblijfskaart. Op 22 juli 2016 zou hij een verklaring hebben afgelegd van verlies van zijn identiteitskaart en zijn Congolees paspoort. Een eerlijke vinder zou hem korte tijd later zijn portefeuille hebben terugbezorgd samen met al zijn verblijfsdocumenten. Verzoeker zou vergeten zijn daarop opnieuw aangifte te doen van het terugvinden van zijn paspoort en een identiteitskaart. Op 13 maart 2018 wordt verzoeker door de grenscontrole op de luchthaven te Zaventem tegengehouden wanneer hij terugkeert van een familiebezoek in Istanboel. Er wordt ten aanzien van hem een beslissing tot teruggedrijving genomen. Verzoeker voegt bij het verzoekschrift tal van stukken die zijn legaal verblijf in Duitsland moeten aantonen, van het feit dat hij er een gezinsleven leidt en dat hij de legitieme houder is van het paspoort. Hij voert ook aan dat de politie van Aken de seining op vraag van zijn partner op 16 maart 2018 heeft opgeheven. (stuk 8A bij het verzoekschrift).

Hij betoogt aldus dat, indien hij op een uitgebreider manier was gehoord, hij op deze elementen had kunnen wijzen. Hij voert daarbij in het bijzonder ook aan dat geen rekening werd gehouden met zijn geldig Duits identiteitskaart.

3.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. Verzoeker voert dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengt geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om het gevraagde voordeel te krijgen. (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809).

De bestreden beslissing steunt op artikel 3, eerste lid, 1°/2° van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

[...]”

Verzoeker meldde zich aan op 13 maart 2018 aan de grensdoorlaatpost op de luchthaven te Zaventem na een vlucht te hebben genomen vanuit Istanbul. Aldus overschreed hij op dat ogenblik een buitengrens van de lidstaten van de Unie, zodat de bepalingen van de Verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode

voor de overschrijding van de grenzen door personen (hierna: Schengengrenscore) op hem van toepassing zijn.

Naar luid van artikel 6.1 (a) van de Schengengrenscore, dient de onderdaan van een derde land die een buitengrens overschrijdt in het bezit te zijn van een geldig reisdocument. Artikel 6.5 bepaalt dat aan de onderdanen van een derde land die houder zijn van een geldige verblijfsvergunning van een andere lidstaat, toegang tot het grondgebied wordt verleend, zodat deze kan doorreizen naar de lidstaat die de verblijfsvergunning heeft afgegeven.

Verzoeker betwist niet dat zijn paspoort sedert 22 juli 2016 geseind stond als voorwerp gezocht voor inbeslagneming overeenkomstig artikel 38(1) van dat zijn reisdocument, het paspoort, op grond van artikel 38 van het besluit van 2007/533/JBZ van de Raad van 12 juni 2007 betreffende de instelling, de werking en het gebruik van het Schengeninformatiesysteem van de tweede generatie (verder: het SIS II-besluit) geseind is voor inbeslagname. Door de inbeslagname van het paspoort is hij niet langer in het bezit van een geldig reisdocument in de zin van artikel 6.1. van de Schengengrenscore en artikel 2 van de vreemdelingenwet.

In de mate dat verzoeker betoogt dat geen rekening werd gehouden met het feit dat hij een geldig Duitse identiteitskaart had, doet verzoeker hiermee geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker reisde met een voor inbeslagneming geseind paspoort. Het feit dat verzoeker een geldige Duitse verblijfstitel voorlegde, stelde hem niet vrij van de verplichting om daarnaast een geldig paspoort voor te leggen.

Waar verzoeker aanvoert dat indien contact was opgenomen met zijn partner, deze had kunnen uitleggen dat verzoeker regelmatig verbleef in Duitsland sedert 2013. Dit argument doet echter geen afbreuk aan de motivering van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing steunt immers niet op de vaststelling dat verzoeker illegaal verblijf zou houden in Duitsland, de regelmatigheid van de Duitse verblijfskaart wordt immers niet betwist. De bestreden beslissing is daarentegen wel gemotiveerd op het feit dat het paspoort geseind staat, wat een voldoende reden is om verzoeker de toegang tot het grondgebied te weigeren. Een contactopname met verzoekers partner of met de Duitse politie zou *in casu* enkel hebben kunnen bevestigen dat het paspoort inderdaad geseind was. Het stuk nr. 8 dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voorlegt waarbij de Duitse politiediensten verklaren dat het paspoort niet langer geseind staat, dateert immers van 16 maart 2018, drie dagen na het nemen van de bestreden beslissing.

De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt immers evenzeer ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of hij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). De verzoekende partij, was in de mogelijkheid om zich te informeren met betrekking tot de documenten die hij diende voor te leggen. Daarenboven kan worden opgemerkt dat verzoeker zich wel degelijk bewust was van het belang van een paspoort, nu hij niet heeft nagelaten dit bij de politie als verloren op te geven. Verzoekers nalatigheid om na het terugvinden van het paspoort dit niet te melden teneinde het paspoort te laten ontseinen, dient aan verzoeker zelf te worden toegeschreven. De verzoeker kan in redelijkheid niet verwachten dat de grensautoriteiten hun beslissing met betrekking tot de toegang tot het grondgebied drie dagen in beraad zouden houden teneinde verzoeker de mogelijkheid te bieden het paspoort desgevallend te laten ontseinen. De grenspolitie heeft op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat het paspoort geseind was. Derhalve moest aan de hand van de op dat ogenblik beschikbare gegevens aan verzoeker de toegang tot het grondgebied worden geweigerd. De bestreden beslissing is met deze vaststelling afdoende gemotiveerd. Waar verzoeker het motief met betrekking tot het semi biometrisch paspoort betwist, richt hij zich ten aanzien van een overtuigend motief dat de strekking van de bestreden beslissing niet heeft beïnvloed. Om dezelfde reden kan ook de aangevoerde schending van het proportionaliteitsbeginsel niet worden aangenomen.

Het middel is niet ernstig.

Ten overvloede merkt de Raad op dat de advocaat van verwerende partij ter terechtzitting erkent dat, indien het paspoort inmiddels niet meer als geseind staat opgegeven, het verzoeker vrij staat, via zijn advocaat, de binnenkomstdocumenten opnieuw ter beoordeling van de verwerende partij voor te leggen en te vragen hem alsnog tot het grondgebied toe te laten. De verwerende partij wijst er daarbij op dat verzoeker het stuk met betrekking tot de ontseining van het paspoort pas eerst op 18 maart 2018 heeft medegedeeld, zodat zij er tot op heden geen rekening mee heeft kunnen houden.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

C. VERHAERT